

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **I. G.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Vilémem Vinopalem
sídlem Bratřanců Veverkových 396, Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha

za účasti: 1) E. G.
2) nezl. I. G.
3) nezl. V. G.
4) nezl. B. B.
všichni bytem X

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Vilémem Vinopalem
sídlem Bratřanců Veverkových 396, Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. OAM-62414-22/ZM-2023

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce 28. 8. 2023 požádal o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný s poukazem na § 44a odst. 11, § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“) shora označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žádost žalobce zamítl a dobu platnosti zaměstnanecké karty neprodloužil, neboť žalobce byl v průběhu řízení o žádosti odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu (řízení pod vlivem návykové látky), přičemž v době vydání napadeného rozhodnutí tento trestný čin nebyl zahlazen.
2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). V žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval konkrétními okolnostmi, jak ke spáchání trestného činu došlo. Tvrdil, že ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se trestní zachovalosti je přepjatě formalistické, neboť nezohledňuje míru společenské škodlivosti činu, kterou trestní soud shledal vzhledem k uloženému trestu jako nízkou. Odsouzení je excesem z jinak řádného života žalobce. Žalobce také namítl, že se žalovaný nezabýval dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Připomněl, že v ČR pobývá již od roku 2017. Žije zde s manželkou a třemi nezletilými dětmi, které jsou na něm citově i finančně závislé. Nově si pořídil byt. Vízum za účelem strpění mu neumožní setrvat na stávající pracovní pozici. V zemi jeho původu panuje válečný stav.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhl její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k odsouzení žalobce, které nebylo zahlazeno, byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti. Žalovaný neměl možnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, neboť žalobce ve správním řízení v tomto směru ničeho neuvedl. Žalovaný neměl o pobytu rodiny žalobce na území ČR žádné informace.
4. Žalobce v replice poukázal na to, že žalovaný měl možnost z cizineckého informačního systému zjistit, že v ČR pobývá rodina žalobce. Vytkl žalovanému, že nepoučil žalobce, jako osobu českého práva neznalou, o tom, že informace o rodinných příslušnících mají být uvedeny jako podklady pro rozhodnutí. Žalobce poukázal na špatný zdravotní stav syna V. a vyčíslil finanční prostředky vynakládané na život rodiny.
5. Manželka žalobce a jejich nezletilé děti jako osoby zúčastněné na řízení ve společném vyjádření uvedly, že jsou na žalobci zcela závislé. Na území ČR pobývají na základě povolení k pobytu. Manželka žalobce nemůže pracovat, protože se věnuje péči o syna V., který trpí fokální epilepsií a dětským autismem. Žalobce o syna pečuje po návratu ze zaměstnání. Pokud by žalobce nemohl v ČR legálně pracovat, byla by ohrožena péče a výživa rodiny i celková rodinná sounáležitost. Manželku by ohrožovalo to, že by péči o nemocného synu musela vykonávat samostatně a snížily by se finanční prostředky rodiny. Nezletilé děti by byly vystaveny možnosti vyrůstat bez otce.

II. Posouzení věci soudem

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

6. Soud ověřil, že žaloba byla podaná včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
7. Soud v této věci poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 26. 6. 2024, č. j. 42 A 6/2024-38 (dále „první rozsudek“), jímž napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že ačkoli žalobce ve správním řízení netvrdil žádné výjimečné okolnosti, které by se týkaly jeho rodiny, sama skutečnost, že v ČR pobýval s manželkou a třemi dětmi vyžadovala, aby se žalovaný zabýval dopady svého rozhodnutí do žalobcova rodinného života. Jelikož tak neučinil, považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. První rozsudek však byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 28. 2. 2025, č. j. 10 Azs 125/2024-27 (dále „zrušující rozsudek NSS č. j. 10 Azs 125/2024-27“), v němž NSS dospěl k závěru, že neuvedl-li žalobce ve správním řízení žádné údaje o svých rodinných příslušnících, pak ani nijak neupozornil na to, že se přesunuli za ním do ČR ani že tu získali dočasnou ochranu, a tím pádem nebylo povinností žalovaného zabývat se přiměřeností neprodloužení žalobcovy zaměstnanecké karty vzhledem k jeho soukromému a rodinnému životu.
8. Soudu proto nyní rozhoduje ve věci samé podruhé. Stejně jako v prvním rozsudku, i nyní soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumává jej v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Navíc je v této věci vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 10 Azs 125/2024-27 (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).
9. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, protože byly splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, protože veškeré podstatné skutečnosti vyplynuly z obsahu správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje.
10. Žaloba není důvodná.
11. Soud se předně zabýval námitkou žalobce, že se žalovaný nezabýval konkrétními okolnostmi, jak ke spáchání trestného činu došlo, a že právní úprava je přehnaně formalistická.
12. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, mj. je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).“
13. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo zruší platnost zaměstnanecké karty mj. z důvodů uvedených v § 37.“
14. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“
15. Pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu je podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců jasně formulovaným zákonným důvodem pro neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Zákon ministerstvu (žalovanému) nedává v tomto ohledu možnost správního uvážení, včetně případného zvažování různých aspektů spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění

podmínek uvedených v zákoně (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, bod 9, ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, nebo ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85).

16. V projednávané věci je zřejmé, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, a to přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Za přečin mu byl trestním příkazem Okresního soudu v Kolíně ze dne 6. 11. 2023, č. j. 3 T 173/2023-57, který nabyl právní moci dne 21. 11. 2023, uložen peněžitý trest a trest zákaz řízení motorových vozidel na dobu dvaceti měsíců. V době vydání napadeného rozhodnutí tento trestný čin ještě nebyl zahlazen, neboť i když žalobce již vykonal peněžitý trest (zaplatil příslušnou částku), tak dosud plně nevykonal souběžně uložený trest zákaz činnosti (jako na neodsouzeného se na žalobce bude hledět až v červenci 2025). Současně zde nejsou žádné mimořádné okolnosti, jež by odůvodňovaly výjimku z aplikace zmiňovaného pravidla (jako např. hrozba porušení zásady *non-refoulement*; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, bod 13).
17. Jelikož žalovaný prokázal existenci pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin, jež v době posuzování žádosti nebylo dosud zahlazeno, neměl žalovaný žádný prostor k tomu, aby žádosti vyhověl. Naopak mu zákon jednoznačně stanovil povinnost rozhodnout o žádosti negativně. Právní úpravu přitom nelze považovat jen z tohoto důvodu za příliš formalistickou, neboť vychází ze zájmu státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat, byť jen potencionální hrozbu pro společnost (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 85/2013-51, bod 17, nebo č. j. 8 As 34/2011-85, bod 21). Námitka není důvodná.
18. V souvislosti s navazující námitkou týkající zhodnocení dopadů do soukromého a rodinného života je třeba připomenut závěry zrušujícího rozsudku NSS č. j. 10 Azs 125/2024-27 (viz odst. 7 výše). V něm NSS zcela jednoznačně jednoznačně vyložil, že neuvedl-li žalobce ve správním řízení o svých rodinných příslušnících žádné relevantní údaje a ani nijak neupozornil na to, že se přesunuli za ním do ČR ani že tu získali dočasnou ochranu, pak za této situace neměl žalovaný povinnost zkoumat přiměřenost dopadů neprodloužení žalobcovy zaměstnanecké karty do jeho soukromého a rodinného života. Za daných okolností totiž nebylo ani zřejmé, že by žalovaný o žalobcových rodinných vztazích sám věděl – ostatně příjmení žalobce, jeho manželky a jejich nezletilých dětí se neshodují (v cestovních pasech jsou do latinky přepsána odlišně).
19. Soud znovu připomíná, že právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS č. j. 10 Azs 125/2024-27 je ve svém dalším rozhodování vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a proto na něj ve vztahu ke zhodnocení této otázky plně odkazuje (viz zejm. odst. 8-11 zrušujícího rozsudku NSS). Lze pouze shrnout, že žalovaný se nemohl v napadeném rozhodnutí věnovat otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud žalobce svoji situaci nijak nepopsal ani nedoložil, a ani jinak nevyšla v průběhu správního řízení najevo okolnost, že v ČR žije s manželkou a nezletilými dětmi. Správní orgány přitom nejsou povinny při rozhodování o pobytové oprávnění samy pátrat po podrobnostech žadatelova soukromí, které by případně převážily nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění.
20. Žalobce v replice reagující na vyjádření namítal, že žalovaný neověřil rodinné vazby žalobce v cizineckém informačním systému a že jej nepoučil o právních následcích neuvedení jeho rodinných vazeb pro posouzení jeho žádosti. K tomu soud předně uvádí, že tyto námitky představují nepřipustné rozšíření žalobních bodů po uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nicméně i kdyby tyto námitky byly uvedeny již v žalobě (resp. uplatněny v rámci lhůty k jejímu podání), pak ani v takovém případě by jim nebylo možno vyhovět. Ze zákona o pobytu cizinců, ani z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ani z žádného jiného právního předpisu neplyne požadavek, aby správní orgány poučovaly žadatele o procesních důsledcích spojených s neuvedením konkrétních rodinných vazeb. Takový požadavek přitom nedovodila ani judikatura NSS či Evropského soudu pro lidská práva. Jde pouze o mylnou interpretaci ze strany žalobce. Navíc část formuláře, na kterém se podává žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, je právě k účelu rozkrytí žadatelova soukromí přímo určena. Pokud tedy žalobce do příslušné části formuláře neuvedl informace o své manželce a nezletilých dětech, ani se o nich jinak nezmínil, pak ani nedal žalovanému prostor zabývat se hlouběji případnou přiměřeností dopadů do žalobcova soukromého a rodinného života.

21. Žalovaný nadto v napadeném rozhodnutí zohlednil, že žalobce je státní příslušník Ukrajiny, která je zasažená válečným konfliktem. Správně uvedl, že zákon o pobytu cizinců pro případ, kdy cizinci brání ve vycestování do země původu objektivní překážka, jakou je obava z ohrožení života v případě návratu do země původu, upravuje možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění, které žalobce ochrání od povinnosti vycestovat.
22. Soud k tomu doplňuje, že napadené rozhodnutí o zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty přímo nevede k povinnosti žalobce opustit ČR a vrátit se do válkou sužované Ukrajiny (srov. např. rozsudky NSS ze dne 21. 11. 2024, č. j. 1 Azs 168/2024-30, bod 46, a ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33, bod 14). Proto argumentuje-li žalobce vývojem aktuální situace v Ukrajině, je to z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela nerelevantní, neboť existenci agrese vojsk Ruské federace na území Ukrajiny lze jednak považovat za obecně známou skutečnost (notorietu), ale především v důsledku nevyhovění předmětné žádosti nevzniká povinnost návratu do Ukrajiny, jak se žalobce zjevně obává.
23. Zaměstnanecká karta naopak není jediným řešením, jak legalizovat svůj pobyt na území ČR a současně se vyhnout nutnosti návratu do země sužované válkou. I judikatura opakovaně dovodila, že k ochraně práva na respektování soukromého a rodinného života v důsledku případné povinnosti opustit území slouží „*jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47). V kontextu probíhající ruské agrese je přitom zaveden institut tzv. dočasné ochrany v režimu zákona 65/2022 Sb., k dispozici jsou ovšem i instituty podle jiných právních předpisů (např. již zmíněné udělení víza za účelem strpění, nebo udělení mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Právě možnost využití jiných pobytových institutů – tedy nejen institut dlouhodobého pobytu na základě zaměstnanecké karty – představuje typicky pro státní příslušníky Ukrajiny prostředek k legálnímu setrvání na území ČR (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 2. 2022, č. j. 3 Azs 238/2022-41, odst. 44–46, ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, odst. 41–42, nebo ze dne 29. 5. 2023, č. j. 4 Azs 133/2023-38, odst. 32). Přesně tyto prostředky má k dispozici i žalobce či jeho rodinní příslušníci, kteří tudíž nejsou reálně ohroženi následky spojenými s návratem do země původu zasažené probíhající válkou.
24. Soud bere v potaz tvrzení žalobce o nutnosti péče o jeho nezletilé děti a zejména nemocného syna Vasyly, jež bylo rozvedeno i v doplňujícím vyjádření osob zúčastněných ze dne 8. 4.

Shodu s pravopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2025. Jakkoli čistě z lidského hlediska lze mít pro žalobcovu náročnou situaci pochopení, tak z hlediska přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí jde o okolnost nerelevantní. Předně je nutno opět zopakovat již řečené (viz předchozí odstavec), že žalobce není vystaven situaci, aby v důsledku napadeného rozhodnutí musel opustit území ČR a vrátit se do Ukrajiny. Jinými slovy: Zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty nebrání tomu, aby žalobce mohl své nezletilé děti nadále pečovat, podílet se na jejich výchově i zajišťování jejich zdravotních potřeb v rámci ČR. Zároveň soud považuje za vhodné zmínit, že zájem nezletilých dětí nelze užívat jako „trumfovou kartu“, která přebije vše ostatní (viz rozsudky NSS ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022-25). Zaštiťovat se nezletilými dětmi a používat je jako nástroj procesní obrany není namístě zejména v situaci, kdy sám žadatel o pobytové oprávnění na své děti zjevně žádné ohledy nebral. V nyní posuzované věci to byl přitom právě žalobce, kdo svým trestněprávním jednáním – řízením vozidla pod vlivem alkoholu – vědomě ohrozil svůj pobytový status a s tím spojenou možnost společného soužití nebo finančního zabezpečení celé rodiny (obdobně srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 Azs 313/2020-46, odst. 34). Za této situace je nepřipadné, aby se jimi nyní zaštiťoval.

25. Namítal-li žalobce, že nebude moci pokračovat u současného zaměstnavatele na pozici, pro kterou mu byla vydána zaměstnanecká karta, pak soud konstatuje, že žalobce si musel být vědom toho, že pokud žije na území státu, jehož není občanem, jeho jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát neprodlouží platnost jeho zaměstnanecké karty (obdobně srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2023, č. j. 4 Azs 133/2023-38, bod 21). Navíc ztráta zaměstnání nebo výdělečné činnosti je běžným negativním důsledkem spojeným s řízením pod vlivem alkoholu, který nedopadá pouze na cizí státní příslušníky, ale postihuje stejnou měrou i české státní občany či občany členských zemí EU.
26. Navíc není pravdou, že by žalobce v důsledku vydání napadeného rozhodnutí nemohl na území ČR legálně vykonávat žádnou pracovní činnost. Žalobce má možnost požádat o vydání povolení k zaměstnání a nadále finančně zajišťovat svoji rodinu, byť u jiného zaměstnavatele, nebo na jiné pracovní pozici, než kterou doposud zastával. Soud nepochybně, že to pro žalobce bude jistě subjektivně náročné. Nicméně jde o běžný následek vlastního úmyslného trestněprávního jednání, který – pokud jde o uplatnění na pracovním trhu a nutnosti změny organizace práce a času – postihuje prakticky každého ekonomicky aktivního jedince (srov. usnesení NSS ze dne 29. 7. 2020, č. j. 6 As 195/2020–32, bod 10, ze dne 27. 11. 2014, č. j. 9 As 268/2014-48, bod 19, nebo ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008–103), a to bez ohledu na jeho občanství či pobytový status. Žalobce proto nemůže očekávat, že zrovna on by měl v tomto směru dostat nějakou zvláštní výhodu. O nepřiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života zde proto nelze vůbec uvažovat.
27. Soud nepovažoval za nutné provádět samostatně dokazování listinami týkajícími se žalobcových rodinných poměrů (tj. cestovními doklady osob zúčastněných na řízení, kupní smlouvou na byt, informací o vkladovém řízení, či lékařskou zprávou týkající se zdravotního stavu nezletilého syna Vasyly), neboť skutkové okolnosti týkající se žalobce a jeho rodiny nepovažuje za nikterak sporné – naopak z nich při posouzení věci vycházel. Přítomnost žalobcovy rodiny či zdravotní omezení některých členů však nezakládají nezákonnost napadeného rozhodnutí, jak bylo podrobně vysvětleno výše.

28. Ve věci rovněž nebylo nutno provádět dokazování trestním příkazem Okresního soudu v Kolíně ze dne 6. 11. 2023, č. j. 3 T 173/2023-57, neboť ten byl součástí správního spisu, z něhož soud vychází. Pokud jde o doklad o zaplacení peněžitého trestu či o zaplacení nákladů trestního řízení, pak existence těchto úhrad nebylo pro věc nijak podstatná, neboť ve vztahu k uloženému trestu zákazu činnosti nemohla vyvolat účinky zahlazení odsouzení (srov. odst. 16 výše), což bylo v době vydání napadeného rozhodnutí klíčové. Pokud jde o internetové články ze zpravodajských serverů týkající se vývoje války v Ukrajině, pak tyto se jednak vztahují k obecně známé skutečnosti (notorietě), a jednak nejsou pro nyní posuzovanou věc relevantní, neboť jsou používány jako argument pro újmu, která v důsledku napadeného rozhodnutí nehrozí (srov. odst. 22 výše).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, protože neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu jak v řízení o žalobě, tak i v řízení o kasační stížnosti, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
30. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. soud dále rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim neuložil žádnou povinnost a ani neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné k přiznání náhrady nákladů řízení (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 6. května 2025

Josef Straka v. r.
samosoudce